

det negative: forhindre det gale, og i Grunden er det noget meget lidt at sige om et Menneske, at det aldrig gør noget galt. Der er Børn, der ingen Tilpasningsevne har, som ikke kan finde sig til rette i den Verden, hvori de er sat — som lever i en evig Uro og indre Utilfredshed. Deres Sind fanges af Fristelserne, Afvigelserne fra det normale. Der er temperamentrige Barnesjæle, hvis Kræfter bruser paa og skyller over de Skranker, der er sat for dem, og hvor de dunkle Rørelser er hundrede Gange saa stærke som Frygten for Straf. Den Slags Karakterer kan volde baade Forældre og Lærere Bryderier nok.

Men jo oftere de straffes korporlig, des mere vil den Følelse fæstne sig hos dem, at naar Kløene er givne og modtagne, er begge Parter kvit. Man har betalt sin Bøde, og har man Raad til det, d. e. Mod til at staa for en Lussing en Gang til, begynder man forfra. Paa den Maade ophæver Prygl det moralske Ansvar baade hos Opdrageren og Barnet. I hvert Tilfælde kan Prygl ikke skabe det, saa lidt som nogen positiv Tilskyndelse overhovedet. Prygl kan hæmme, men aldrig fremme. Prygl kan slaa ned noget ondt, men de kan ikke faa noget bedre til at gro i Stedet. Det er indefra de uharmoniske Sind skal omskabes. Man skal finde de Punkter, hvor Barnet er aabent og vise det Tillid der og Tilfredshed med hvert lille Fremskridt. Børn maa føle, at de kan, for overhovedet at faa Lyst til at kunne. Derfor maa Kravene stilles forskelligt til de forskellige og saaledes, at Børnenes Selvtillid og moralske Styrke kan vokse ved Følelsen af at kunne opfylde dem. Det er ikke det onde, man først og fremmest skal luge væk, det er det gode, man skal faa til at vokse.

Det hænder af og til, at Forældre klager over en Lærer, der slaar. Det hænder ogsaa — dog sjældnere — at Skolens Bestyrer giver dem Medhold. Alt for ofte kan Forældrene ikke med rette gøre dette, fordi de selv benytter Prygl. Derfor er det til syvende og sidst Hjemmenes Skyld, naar der endnu prygles i Skolerne.

I Hjemmet er det mere end noget andet det, der sammenfattes i Begrebet „Uartighed“, der fører til Riset, Lussingerne eller — hyppigst og farligst — til Smaatjat. Jeg vilde gerne en anden Gang undersøge, om ikke dette Begreb: *Uartighed*, trænger til et Eftersyn.

Fagskole for Husholdning.

Den 1. November aabner Fru *Birgitte Berg-Nielsen* sin Fagskole for Husholdning i Forhaabningsholms Allé 14, 4. Sal.

Det er glædeligt at se, at Husholdning nu for Alvor tages op som et Fag, i hvilket der kræves en grundig Undervisning og Uddannelse.

Man gaar ikke som tidligere ud fra, at Husholdning er enhver Kvindes Sag, en Vugge-gave, der er lagt hen til hende; mere og mere vinder den Anskuelse Hævd, at ogsaa Husholdning er et Fag, at ogsaa Husmoderen maa have en faglig Uddannelse, saavel som Lærerinden, Lægen osv.

Intet er rimeligere. Vi kræver en grundig Uddannelse af vore Læger og Farmaceuter. Ingen faar Lov til at behandle os, naar vi er syge, at tilberede eller udlevere de Lægemidler, hvormed vi helbreedes, uden en faglig Uddannelse, der yder os nogen Sikkerhed for den rette Behandling. Men er det ikke mindst lige saa vigtigt, at Husmoderen forstaar sin Kunst, den blandt andet — ved en fornøftig Sammensætning af Fødemidlerne, at værne deres Sundhed, som er hende betroet; thi hvormange Sygdomme har ikke deres Grund i en utilstrækkelig eller urigtig Ernæring?

Til Lykke da med den nye „Fagskole for Husholdning!“

Som det fremgaar af Programmet, har denne Fagskole flere Afdelinger. Der er Lærerindeskole, Husmoderskole, Husholdningskursus, Kjølesyningskursus, Sløjdkursus og ikke at forglemme, „Korte Kursus“. Disse sidste vil mangan en Kvinde, der ikke har Raad eller ikke Tid, eller uden for hvis Opgave det maaske ligger at deltage i de dyrere og længere Kursus, have Udbytte af at deltage i. Lærerindeskolen, der afsluttes med en Eksamen, dels paa Landbohøjskolen, hvortil nogle af Fagene henlægges, dels paa Skolen i Forhaabningsholms Allé, er særlig beregnet paa Uddannelsen af Lærerinder til Husholdningsskoler for voksne Elever og til Dansk Kvindesamfunds Vandrekursus. Tidligere læste man 2 Aar paa Landbohøjskolen og et Aar paa Statens Kursus, samt mindst $\frac{1}{2}$ Aar paa en Husholdningsskole. Nu staar Adgangen til Statens Kursus kun aaben for Uddannelsen af Lærerinder til Barneskolen. Desuden kan Statens Kursus med sit særlige Formaal ikke give Husholdningslærerinderne en saa fyldig Undervisning i praktisk Arbejde, som de behøver, hvorfor de hidtil har søgt praktisk Uddannelse paa en af de